

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. maja 1894.

Leto XXIV.

Slovenska mladina

svojemu velikemu ljubitelju, uredniku „Vrtčevemu“ itd., gospodu

Ivanu Tomšić-u,

zamrlemu dne 17. aprila 1894.

Povésite glavé cvetice,
Obmólkните žgoléče ptice,
Za hip ne sij več solnéni žar
Na „Vrtca“ mile nam gredíce —
Žaluj pod nebom slednja stvar,
Umrí je míli naš vrtnar . . .

Umrí je móž, kí dnij nešteto
Le v našo delal je prosveto:
Mladini vsej je óče bíl!
Saj v „Vrtcu“ tém za letom leto
Duševno on je nas živíl,
Kot óče skrbno nas učíl.

In zdaj ga ní! Končál je delo,
S krilatcev množico veselo
Odplúl je duh njegov odtód.
Ko truplo v grobu bo trohnélo,
Povračál duši bo Gospód
Obilni trud za mladi rod.

Oj z Bogom, míli naš ljubitelj,
Oj z Bogom, blagi naš učitelj,
Počívaj v miru, naš vodnik!
V hvaležnem srci vsak čestitelj
Zgradí naj Tebí spomeník,
Ljubezni vekovít svetlík!

Jos. Volc.

Serafina.

(Povest. — Piše Basnigoj.)

(Dalje.)

III.

adar človeka kaj vznemirja, tedaj se skuša tiste stvari iznebiti. In tako nekako je bilo tudi z Babudrom. Dobro jo je ukrenil za svoj žep z ubogo Rozalko. Ali ljudski glas, božji glas! Ta mu je dostikrat prišel na ušesa, in posebno ona stara ženica — sorodnica Rozalkina mu ni dala z lepa dobre besede. Babuder se je vedno tolažil, da naj govore ljudje, kar hočejo; saj so itak sami nevoščljivci. Ali govôri in tolaži se, kakor hočeš, če pa ne miruje v prsih tisti črv, ki gloje hudobneža noč in dan in ne bo odnehal še po smrti ne. Gorje mu, kdor ima slabo vest! Nobena ura mu ne poteče brez nemira, nobena noč brez hudih sanj; vsako veselje je kaljeno z grenkostjo. Slabo vest je imel tudi Babuder. Budilo mu jo je ljudsko očitjanje, ali še bolj pa Rozalka sama.

Bledo lice, katerega se ni nič kaj prijelo solnce, kakor da bi žgoči žarki ne imeli pravice do tako nedolžnega obraza, kazalo je jasno, da se Rozalki ne godi dobro. In iz tega obličja so sevale tako mile oči, da je bil vsakdo vesel, če ga je pogledala Babudrova pastarica. Saj so te oči rekle vsakemu: Glej, ne godi se mi dobro! Ali vender ne tožim in ne obupavam! Saj Bog ve, kako mi je!

Kakor so te oči prešinjale vaščane z neko notranjo tolažbo, tako so vznemirjale Babudra. Kar strpeti ni mogel Rozalkinega pogleda. Zato si je prizadeval, da jo spravi od hiše. — Na poletje je gonil Babuder svoje ovce v gore — proti središču Istre — na pašo. Tudi tistega leta se je pogodil za planino. Tedaj je morala Rozalka z ovcami, da jih je poganjala po poti in zavračala. Težka je bila za njo ta pot. Zakaj na planino je daleč, Rozalka pa je bila šibka deklica.

Zvečer so prišli na planino. Tudi iz drugih krajev so prignali ovce, ki so bleketale v staji. Lačne so bile in dišala jim je sočna trava zunaj staje. Ali noč se je delala; morale so biti brez večerje.

Možje so posedli v nizki koči krog ognja. S čutaro vina so si gasili žejno in čakali večerje, katero jim je kahal ovčar. Rozalka je dobila skledico mleka za večerjo. Na to jo je pa potisnil ovčar skozi ozko lino gori pod kočino sleme. Tam je bilo napravljeno skromno ležišče.

„Kaj ne, Babuder, da je prav, če gre dekle spat,“ ogovoril je ovčar Rozalkinega varuha. „Saj je vže komaj oči odpiralo revše. Trudno je, kaj?“

„Kaj ne bo?“ pristavi hitro Gulič, ki je prignal drobnico prav tam od Reke nekodi. „Saj si tudi dosti neumen in neusmiljen, da jemlješ deklico s seboj na tako daljavo.“

Ta beseda je zbolela Babudra. Zato je odvrnil dokaj ostro:

„Ti mi ne boš pravil, koga naj jemljem s seboj, koga pa ne. Dekle je moja pastarica, pa je. In zakaj neki mi bo potemtakem, če ne za pašo? Vsak mora biti menda za to, za kar je. Kaj bi se potem zadiral óbme, da ne delam prav.“

„Pa se tudi takoj razkoračiš, kakor bi ti krono z glave zbijal,“ miri ga Gulič. „Toliko pameti imamó mi tudi, da je pastarica zato, da pase. To pa tudi vemo, da táko-le revše ni za tako pot, reci, kar hočeš. Sploh bi ti je ne bilo treba. Tiste ovce bi bil vže sam prignal; mojih je dokaj več, pa nimam nobenega pomagáča.“

Možje so kimaje pritrjevali Guliču, ker je precej dobro Babudra uganjal v kozji rog. Tako je na svetu, da radi vlečemo s tistim, ki zmaguje. Ovčar se je še celó robato pošalil:

„Babuder, veš, če nisi mogel drugače prignati te pesti ovac, zvezal bi jih bil za repe in opahnil čez rame — na vsako kraj nekaj — kakor bisago, pa bi ne potreboval poganjača!“

Smejali so se vsi, Babuder je bil pa jezen. Sunil je prazno čutaro, da se je zatočila proti vratom.

„No, Gulič, če se tako potezaš za tega beraškega otroka, redi ga ti! Drage volje ti prepustim to veselje.“

„Meniš, da bi prišel na boben, če bi jo vzal.“ Babudru se je pri tej Guličevi opazki posvetilo v glavi. „Ti,“ dejal je sam sebi, „sedaj-le imaš priliko, da se iznebiš Rozalke. Toraj pamet!“ Brž je zatajil svojo prejšnjo jezo ter mirno govoril Guliču:

„Kaj bi hodil na boben! Saj je dekletce tako pridno, kakor mravlja na groblji. Dosti ti lahko koristi.“

„Kaj jo pa tiščiš potem od sebe,“ vtakne se v pogovor ovčar in vrže ogorek, s katerim je zažigal tobak, v ogenj.

„Stoj no, da vam vse povem! Rozalka je tako pridna, pravim, kar le more biti. In raje bi dal ne vem koga od hiše, kakor njo. Ali to me bôde, ker je tako vekávo to otroče. Vèn in vèn hodi na pokopališče jokat po rajnci materi. Meni se zares kar smili. Zato bi jo rad pripravil kam drugam, da se malo utolaži in razvedri. Lejte, zato jo tiščim od hiše — ne zaradi sebe, ampak zaradi nje.“

„Kaj je Rozalka sirota?“ popraša Gulič. „Sirota, brez očeta in matere“, pojasnjuje Babuder. „Jaz sem ji varuh!“

„Lep varuh to, kaj?“ pošepetal je ovčar svojemu sosedu, ki je sedel na tnalu ob ognjišči. On mu je prikimal in del prst na usta, češ, molči, da ne bo prepira.

Govorili so potem možje še dolgo, ko je bila vže davno sklenjena pogodba, da pojde Rozalka z Guličem za pastarico.

Gori pod slemenom je čula Rozalka. Možje so mislili, da spi pastarica. Ali motili so se. Če je človek preveč utrujen, tudi ne more takoj zaspati. In kako bi bila zaspala Rozalka, ko so še pod njo glasno govorili in vpili pogovarjajoči se možje. Mižala je, da bi prej zaspala. Ali oči so jo skelele, zakaj kadilo se je z ognjišča, in dim je prihajal skozi špranje ter mučil ubogo Rozalko. Zavila si je glavico v ruto, da bi se ubranila dimu in da ne bi slišala pogovora mōž. Pogosto ji je pravila pokojna mati, da ne sme nikdar poslušati in nastavljati ušes tam,

koder ji pogovor ni nič mari. Tudi sedaj je mislila, da imajo možje svoje pogovore, ki jih ona ne sme slišati.

Ali kdo bi ji zameril, če je odgrnila ruto in se sklonila na ležišči, ko je slišala, da se pogovor pleče o nji. Sreče ji je nemirno utripalo in hvaležno je večkrat zdihnila k Bogu, ko so jo zagovarjali možje, posebno Gulič, pred Babudrom. Vže se je kesala, zakaj da se je tako žalostila, misleča, da ni nobenega srca na svetu, katero bi jo še ljubilo. Kako se je pa še le zavzela, ko jo je pričel hvaliti celo trdi njen varuh. Tedaj se je pa kesala ljuba nedolžnost, ker je mislila, da je Babuder hud mož, ki je ne ljubi. Hotela je takoj popraviti svojo krivico. Ovila je drobne prstke z molkom in pričela moliti za svojega dobrotnika Babudra in molila tako dolgo, da ji je zatisnil angel varuh skeleče oči ter jo zazibal v sladko spanje.

Bog ve, ali je kaj slutil Babuder, da moli zanj angel, katerega je on preganjal od materine gomile?

IV.

Prijeten jesenski dan je bil. Solnce je tako ljubeznjivo pripekalo, kakor spomladi; nekatere cvetice so začele vnovič cveteti, kakor da bi bile vže prespale zimsko spanje. Le porumenelo listje je kazalo dosti jasno, da se bliža neizogibna zima.

Ob cesti, ki pelje iz Reke proti Karlovcu, se dviga malo brdo Suho Selo. Vode ni tamkaj, zato se bržkone tako imenuje. Na Suhem Selu je imel Gulič svoje posestvo. Kar je bilo obrnjenega proti solncu, bilo je zasajeno s trto; drugodi pa je bila paša in kaj malega vsejanega. Tu je bila nova domovina Rozalkina. Gulič je ostal mož beseda ter vzel pastarico. Rad bi jo bil imel na svojem domu v Istri. Ali rabil jo je bolj na drugem posestvu — v Suhem Selu. Tudi Rozalki bi bilo ljubše pri usmiljenem gospodarji, kakor pa daleč od doma med tujimi ljudmi. Toda Gulič je vže preskrbel, da dekletu ni bilo sile. Stara oskrbnica Guličeva v Suhem Selu je bila dobra in poštena žena. Rozalka je bila sicer še vedno bledollična, ali obrazek je bil čim dalje bolj okrogel. Tudi oči niso gledale več tako milo in proseče, kakor poprej — jasni dokazi, da ji prija nova služba.

Nekaj je pa vendar pogrešala: družbe materinega groba. Poprej je hodila vsak večer vasovat na gomilo in se pogovarjat v duhu in v molitvi z materjo; ali sedaj je bila tako daleč od kraja, ki hrani prstene ostanke njene matere.

Dobri Bog je poskrbel, da se ni dolgočasila. V Suhem Selu je bivala zapuščena revica, brez očeta in matere. Sorodnikov ni imela. Hodila je po vasi in gostovalo sedaj tu, sedaj tam. Vsakdo je rad imel Zorico — tako je bilo ime dekletu. Saj je bila pa tudi neznansko ljubeznjiv in dober otrok. Kaj čuda, če sta se seznanili hitro z Rozalko. Ta je bila vsa srečna, kedar se je igrala s petletno Zorico. Ker je bila Zorica vedno vesela in ni čutila svoje siročine, veselilo je to tudi Rozalko. Večkrat je zato pozabila, da je sirota, in se veselila s svojo mlado prijateljico, kakor da sta najsrečnejši bitji pod božjim solncem.

Tistega jesenskega dne je sedela Rozalka ob cestnem jarku pod Guličevim vinogradom. Krave so se pasle ob cesti in pridno mulile sočno muravo, ki je vže tretjič odganjala. Pastarica je imela na kolenih precej veliko črno vezano knjigo. Listala je po nji, jemala iz nje podobice ter jih poljubljala. Na zadnje je vzela

iz kujige podobo, ki jo je bila dobila pri prvi sv. izpovedi. Gledala je tamkaj izgubljenega sina, kako očeta prosi odpuščanja, kako joka zaradi svojih grehov. Potem je pa pogledala proti nebu in vzdihnila: „Jaz ne bi nikoli zapustila svoje matere. Ah, še od groba sem se tako težko ločila. Kaj ne, ljubi Bog, da pustiš mamici, da vedno gleda iz nebes name in pazi, da se mi kaj ne primeri. Saj si tako dober. Mama mi je vedno rekla, da nobenega ne zapustiš, in tukaj tale molitvica pravi tudi tako — mora res biti. Zopet jo hočem moliti.“

In pričela je počasi brati na materino mašno knjigo, katera ji je bila v tujini jedini spominek nekdanje sreče.

Komaj je Rozalka pričela z molitvico: „O, Bog, ki si rekel: Pridite k meni vsi, ki delate in ste obteženi, jaz vas okrepčam — — —,“ zasliši drdranje kočije in peket gosposkih konj. Hitro zapre knjigo ter jo zavije v ruto. Nato vzame palico in gre za živino, ki je tudi vže dvigala glave in radovedna gledala, kaj pomeni tak voz v tem kraju.

Voz je pridrdral vstric Rozalke. Kar naenkrat se obustavi in iz njega stopi nenavadno oblečena žena. Bliža se prijazno pastarici ter jo vpraša, če je to Suho Selo. Hutan

Rozalka se je prestrašila na prvi hip in ni mogla drugega reči, kakor da je s tresočim glasom pozdravila čudno ženo: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ Tako jo je naučila pozdravljati pokojna mati.

„Na veke, Amen, ljubka moja,“ odzdravi tujka. „Nič se me ne boj, jaz imam take deklice posebno rada. Glej, sedaj sem se tudi pripeljala semkaj, da vzamem s seboj neko zapuščeno dete, ki biva v Suhem Selu. Ali je to tisto selo?“ Pri teh besedah pokaže proti vrhu hribca, kjer je stalo nekliko bornih hiš.

„Da, to je, gospa!“

„Ali mi veš ti povedati, če ne biva ondi neka Zorica, ki nima ne ateja ne mamice?“

„Ah, Zorico imam jaz tako rada. Tiste mi vender ne vzamete? Večkrat jo jemljem s seboj na pašo pa jo učim molitvice in pesnice pa tele podobice gledava. Te vam vže ne dam. Ona je moja!“ In mej tem je odvijala knjigo ter pokazala podobice.

„Pridna si, da jo tako učiš! Sedaj ti pa moram dati takoj še jaz jedno podobico. Kako ti je ime?“

„Rozalka.“

„No, dobro. Prav tu je sv. Rozalija. Na jo. Sedaj ne boš huda, če vzamem Zorico. Saj jo imaš rada, kakor si rekla. In gotovo ji tudi privoščiš vse dobro, ali ne?“

„Vsakemu moramo dobro privoščiti, rekla je moja mama. Zorici pa jaz še posebno. Kruha ji dam in sadja in kak grozdek skupaj pozobljeva!“

„Vidiš, jaz jo hočem s seboj vzeti, da se ji bo še bolje godilo. Pri nas v mestu je še le lepo! Tam bo stanovala v veliki hiši in skrbela bom zanjo kakor mati. Oče bode pa Bog, ki nam daje po dobrih ljudeh živeža. Ali ne bo dobro zanjo, če bo dobila tako zopet mater in očeta? To srečo ji vender privoščiš.“

„Seveda jo — pri—privoščim . . .“ Rozalki so se udrle solze po belem licu in skrila je obrazek v predpasnik. V tem je stopila spremljevalka tuje žene z voza in prašala, zakaj joka dekle.

„Zorico pozna in zelo jo ljubi. Sedaj ji je pa hudo, ker jo bova odvedli!“

„Čaj, sirotka mala, ná tole škatlico! Sami bonbončki so notri. To so dobri — na jih, na!“ In spremljevalka je prijela ljubeznjivo Rozalko za roke ter jo rahlo poljubila na čelo.

Rozalka je sramežljivo pogledala. Oči so ji plavale v solzah. Ali tako hvaležno so gledale, da sta se kar čudili oni dve.

„No, kaj naju gledaš tako pristrčno, ti dobri moj otrok?“ prašala je prva izmed njiju.

„Zato, ker so me tale gospa tako poljubili, kakor me je moja mama včasih. Odkar je pa umrla, ni me še nihče poljubil.“

„Toraj tudi ti nimaš mamice?“

„Seveda ne in očeta tudi ne. Zato mi je tako hudo po Zorici, ker sva obe siroti. Sedaj bom pa sama sirota. Meni bo tako dolg čas — oj —.“

Zopet je zaihtela Rozalka in si brisala solze.

„Čakaj, če je tako, pojdi pa še ti z menoj! Saj imam jaz obe rada!“

Usmiljenka jo je prijela za roko in ji gledala v obraz ter čakala odgovora. Rozalka jo je le nepremično zrla in molčala. Videti je bilo, da ne verojame prav vprašanju. Še le, ko jo v novič vpraša tujka, Rozalka koprneče pravi:

„Z vami grem, kamor hočete.“

„Ali te bodo pustili tvoji varuhi?“

„Gotovo me bodo. Precej ženem domov kravice — glejte, kako vas liska gleda — in takoj poprosim za dovoljenje. Potem tečem po Zorico, pa bo.“

„Toraj le naredi tako, midve prideva počasi za teboj!“

Rozalka je zavrnila krave proti domu, oni dve tujki sta pa šli na voz, ki se je počasi jel premikati dalje.

Kdo sta bili te dve tujki, prašate vže gotovo radovedni. Takoj vam povem, sedaj ju lahko gledate, ker voznik vozi počasi. Vidite tista, ki ima tako široko belo pokrivalo, tista je usmiljena sestra, to se pravi, taka redovnica, ki zapusti vse svetno veselje ter živi samo za to, da vrši dela usmiljenja: da streže bolnikom, da oblači sirote, da pomaga jetnikom priti do poboljšanja in da skrbi za revne zapuščene otroke. In to zadnjo nalogo si je izvolila naša znanka. Hotela je ljubiti otročiče, kakor jih je ljubil Jezus. Zato je zapustila svojo plemenito rodovino na Ogrskem, izbrisala si plemenito ime ter se nazivala le sestra Terezija. Ta je prednica otroške sirotišnice na Reki.

Ona druga, ki je navadno oblečena, je služabnica nadvojvode Štefana, ki ima na Reki svojo grajščino. Nadvojvoda je šel namreč nekoč na lov. V Suhem Selu je videl Zorico. Kakor vsakemu, prikupila se je tudi njemu. Skrivaj je dal poizvedeti po služabnikih, kdo in čegava da je. Ko izve, da je sirota, zasmili se mu in sklene ji pomagati. Zato gre k prednici Tereziji ter ji naroči, naj jo gre iskat. Plačevati hoče sam za svojo Zorico. Vidite, kako smo lahko Bogu hvaležni, da nam vlada habsburška rodovina, ki ima tako blage sinove!

Nemirno ji je utripalo srce, ko je šla proti Guliču. Veselila se je, da je prišel takrat njen gospodar slučajno pogledat svoj vinograd. Ali nekaj ji je pravilo, da bi bila nehvaležna, če bi zapustila svojega dobrotnika. To ji je vznemirjalo dobro dušo. Vže se je skoro kesala, zakaj da je obljubila onima tujkama, da pojde

z njima. Ali — bilo je obljubljeno — in obljuba dela dolgove. Zato se je odločila, da pove Guliču, kaj se ji je pripetilo.

Gulič je bil blagega srca. Ni mu bilo sicer glede gospodarstva pogodu, da bi odhajala pastarica. Ali vedel je, da se dekletu bolje ne more goditi nikjer, kakor v zavetišči na Reki. Kajti hitro je uganil, kdo da je ona tujka, ki je prišla po Zorico. Zato ji je ljubeznjivo rekel:

„Le pojdi, kamor te kliče srce in dobri Bog. Jaz ti drage volje dovoljujem. Da se pa ne bo protivil tvoj varuh, skrbel bom tudi jaz. Lahko se pa vrneš k meni, kedar ti drago, ako bi ne bila zadovoljna na Reki.“

Rozalka ni imela besedij, da bi ga zadosti zahvalila za toliko prijaznost. Ali govorilo je dovolj rosno oko, in Guliču je bilo to bolj všeč, kot stotero sladkih besedij.

Nato je pastarica tekla po Zorico in obe sta hiteli naproti tujkama, ki sta počasi stopali po grudavi poti. Voznik je čakal na cesti. Tudi Gulič se je približal in ponudil po slovanski navadi prednici in spremljevalki svojo gostoljubnost. Južinali so nekaj malega. Mej tem sta se tudi dogovorila prednica Terezija in Gulič natančno glede Rozalke. Gulič je obljubil, da dobi dovoljenje Babudrovo ter poizve, koliko da je Rozalkinega premoženja. —

Potlej je Rozalko praznje oblekla stara oskrbnica, kateri ni šlo v glavo, da se bo morala ločiti od dobre pastarice.

Vže so se ljubeznjivo poslovili. Kar se na dvorišči obrne Rozalka in hiti proti hlevu. Vsi so gledali, kam neki teče. Šla je še k svoji ljubi živinici ter vsako kravico posebej pogladila po vratu ter se poslovila od nje. In ko se je vračala iz hleva, zamukala je liska. Celo neumna goved pozna, kdo jo ljubi, in se nerada loči od dobrega človeka.

(Dalje prih.)

Majniku v pozdräv.

Zavèl je bôžji dih čez svet,
Prišla je spet vzpomlád;
V zelênje gòzd je vès odét,
Cvetòč obráz livád:
Doné po dólh spevi glasni —
Zazòril spet je majnik jasni.

Na vsakem brstu cvet dehtí,
Kot vrt je dól in grîč,
Ob drobnem gnezdu spev drobi
V grmiču vsakem ptîč,
V oživljajočem solnčnem sôji
Igrajo bitij se nebrôji.

Pozdravljen stokrat, zlati maj,
Na zèmlje cvètnih tléh!
Kakó sem žèlel te nazaj
V meglenih zimskih dnéh:
Saj vem, da dnij najlepših dôba
Iz zimskega prisije grôba.

Jos. Vole.

Izpremembra.

oglejte, poglejte, Vinko je na podobici — Slavčev Vinko! Ti šmencani otrok ti, da so ga naslikali!

Tako se morda čudite tisti, kateri poznate Slavčevega Vinka.

No, dobro, dobro, da le veste, da je to Slavčev „Vinček,“ kakor ga najraje kliče njegova dobra mamica. Tudi jaz sem trikrat ali štirikrat odprl oči, češ, ali se motim, ali je Vinko res pred menoj, ko sem ga zapazil na sliki. Potem sem pa prišel v sitno zadrego. In nekaj zastavim, če se vam ne godi čisto tako!

V kakšni zadregi si neki? — pa morda komu le ne gre v glavo.

V kakšni? — I, poglejte Vinka in povejte mi, kateri obrazek naj pogledam, kaj pomenja trikrat naslikani Vinko? Ker mi ni nihče tega pojasnil, začel sem sam premišljevali, kdaj bi bil naslikal slikar Vinka. Ko sem se nagledal podobice do sita, bil sem takih-le mislij in upam, da mi pritrđite tudi vi:

Slikar je bil skrit — i, sam Bog vé, kje, a to je dognana stvar, da je dobro videl Vinka, ker drugače bi ga ne bil zadel tako izvrstno — i, no, tako se mi dozdeva, da je stal slikar za kakšnim zagrinjalom. Bilo je zjutraj. Vinko je še spal, slikar je bil pa seveda tiho kakor miš. Sedaj zapoje na dvorišči mogočni petelin — zakaj bi ne bil ponosen, saj mu je vse pokorno od malih piškov do hude koklje — toraj petelin zapoje: „Kikeriki—í,“ češ: „Solnce vže tako visoko stoji, naš Vinko pa še vedno spi.“ Ta hip se pod odejo Vinkove posteljice nekaj premakne, presneta reč! premakuje se čedalje silneje, ná, kar brene Vinko odejo raz sebe, sede na posteljico in pogleda zadovoljno okrog sebe — slikar pa urno svinčnik v roko, in prvič je bil Vinko na papirji. Vidite ga, prav kakor ga vam kaže prva podobica na levici! Dobro se je naspal, zato pa tako bistro gleda proti oknu, kjer je najsvetleje. Zadovoljno si grabi z desnico rejeno nógico, z levico pa išče — i, kaj išče, še sam ne vé, kaj. Če bi znal moliti, zahvalil bi Boga, da mu je podaril nov dan; a da-si je za molitev še premajhen, pričá nam vender njegovo veselo obličje, da je tudi hvaležen Bogu, seveda po svoje, ker mu je bil dal tako sladko spanje.

No, no, na dolgo je naš Vinko nekaj dopovedoval in dopovedoval samemu sebi; slikar je čul pogostni: „Hà—hà—à--à,“ toda razumel ni te govorce. Kar utihne pripovedovalček, kakor bi odrezal; leva rókica, s katero je prej opletal okrog sebe, da je bilo joj, omahne mu na levo nogo, obraz se zresni, užalosti — presneto, kaj pa bode? Prej živ in nemiren, sedaj pa tako brž obnemore! Pa ne, da bi bil vže zopet zaspan? Vsaj zdelo se je, da bi Vinko vnovič rad spančkal, gledal je namreč tako kremežljivo in bojazljivo, kakor bi popraševal:

„Kje je meni spalnica odbrana,
Kje je meni postelj'ca postlana?“

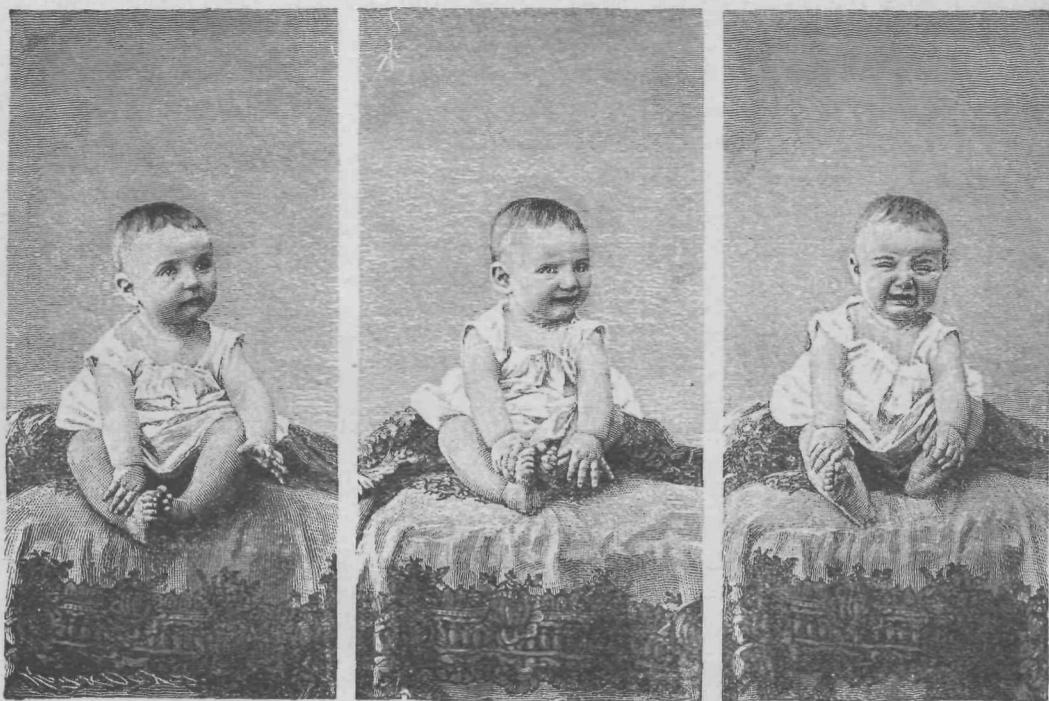
Morda se je ubožček spomnil, da je sam v sobi, česar ni bil vajen, kadar ni spal — kdo vé? Slikar je ugibal in ugibal, potem pa brž narisal drugo podobico.

Kaj si mislite, pa je bil prav zadnji čas, da je to storil, zakaj kar mahoma je Vinko obrazek zopet čisto izpremenil in izpustil glasen jok. Jej, jej, to je bilo hudo! Oči je zatisnil, a kaj je to koristilo? Debele debele solze so se mu udrle

po okroglem ličici, usta pa navskriž, in vmes se je glasilo: „Ma—ma, ma—ma!“ Slikar je hitel, kar se je dalo, da ne bi zamudil tretjega Vinkovega obrazka; seveda je bilo najtežavneje delo, narediti tretjo sliko, ker se je jokavček vedno premikal. A slikar ga je vender-le naslikal, ker se je Vinko z levico tako trdo oprijel prstkov na levi nogi, da se ni preveč tresel.

Pametno je pa bilo, da se je slikar požuril, zakaj komaj je Vinko nekolikokrat zajokal svoj: „Ma—ma, ma—ma,“ pa so se odprla vrata v izbo — prišla je Vinkova mamica.

„O, Vinček, Vinček, kaj pa je? Ali si se zbudil? Le nikar ne jokcaj, saj si priden — o, Vinček!“ In glejte, Vinko se je nasmehljaj mamici, pa jokal je

še — ej, škoda, škoda, da slikar ni naslikal še tega! V očeh solze — na ustnah smeh, to bi človek tudi še rad pogledal!

Kmalu potem je Vinko zajutrekoval sladko mleko — kajpada s prvim obrazkom. A ko se je pozneje vsčipnil na roko, pokazal je najprej drugi, naposled pa celó tretji obrazek. Polagoma pa se je utolažil in obrazek se je zopet počasi izpreminjal v tak, kakoršen je na prvi sliki. To izpreminjevanje se ponavlja pri njem kakor vzpomladansko vreme. A če vprašate, kakšen je Vinko najčesče, vedite, da ni kisavec, ki bi se vedno kremžil in kisal, ampak najredkejše je napačna prva slika, zato jo je pa slikar dejal tudi na prvo mesto.

Toda včasih se pa tudi tako nameri, da je treba zjutraj začeti gledati našega Vinka na desni podobici: prvo opravilo na vse zgodaj mu je jok, a sčasoma se zaveruje v to ali ono stvar, in večkrat ga najde potem mamica na posteljici vže veselega.

Sedaj kratko vprašanje! Katera podobica vam najbolj ugaja: desna, leva ali srednja? Le še jedenkrat dobro pogledjte vsako, potem mi pa povejte svoje mnenje.

Vsaka ima svoje prednosti, odgovarjate modro. Leva je zato tako ljubka, ker dobro izraža zadovoljnega in srečnega otroka. Srednja je po svoje zanimiva ter je nekaka zastavica; človek namreč ne vé, kaj bode — ali se bode malemu debeloličniku skazilo, ali nabiranje na jok ne bode zamàn. Tretja pa tudi ni pod nič, ne! Tako zares jokati, kakor bi ne moglo pomagati ne zdravilo ne mazilo — pa ga tako naglo in hitro ustavi!

Za konec pa še Vinku jedno.

Vinko, ne bodeš dolgo tako posedal po posteljici, temveč za malo let ti bode treba bolj zgodaj vstajati, tudi tako izpremenljiv ne bodeš smel ostati vedno, izkratka: preživel bodeš zlata, otroška leta. Bog ohrani tebi in tebi podobnim tovarišem vselej in povsodi zadovoljnost, da te ne bodem videl nikoli drugačnega, ampak vedno takega, kakoršen si na prvi sliki — nedolžnega in srečnega! Jeli, da bode res tako?

Kajtimar.

Moj voz.

4. Sklednik.

lj, danes si pa naložil sklednik na svoj voz! Kakšne spomine ti neki budi? Radovedni smo.“ — Ali mar nisem pogodil ugibanja v vaših mladih glavicah? I, kaj bi ne pogodil tega, saj vas poznam od pete do glave; a sedaj nastavite ušesa: nekaj bom zinil o skledniku.

Moj Bog, kako čas beži! Tista leta, ko sem še jaz hodil okrog sklednika, bil je pribit na steni za durmi; danes pa ga ni več ondi, potisnili so ga v vežo, a še tam v temo. Pri stopnjicah v klet premišljuje sedaj prejšnje čase, ko sva se midva včasih kaj pomenila in poigrala: a sedaj pogreša sklednik mene, jaz pa bi bil tudi rad pri njem . . .

A da boste umeli, ljubi moji nagajivčki, zakaj me boli ločitev od sklednika, povem vam brž, da je bila v skledniku shranjena tista latvica — — Le potrpite, saj boste zvedeli, katera latvica.

Prav tako-le vzpomladi je bilo, petelinčki vzpomladančki so peli po vasi ter tudi vže poskušali, kateri je močnejši — ne vem, da je ta žival tako bojevita, saj bi lahko v miru živela mej seboj, in jako lepo bi to bilo! — mej zeleno travo so pa cveteli rudeči petelinčki, gorko solnce mi je sijalo v hrbet, in sedel sem na hlevnem pragu. Jeli, nepotrpežljivo se spogledujete, češ, kakšno zvezo ima to s sklednikom, z latvico? I, brž se vam posveti! Poslušajte! Mati je prinesla dimki pominjek, meni pa velela, naj prinesem za njo latvico, da bode pomolzla kravico. Rad sem zlezal na klop, stopil s klopi na mizo, odtod se pa vzpel v sklednik ter varno vzel latvico izmej druge lončene posode. Potem sem pa hitel v hlev, izročil materi latvico, sam pa sédel na prag in komaj čakal, da bi bila dimka pomolzena.

Zakaj neki? Zakaj? čujte! Ko je bila latvica polna sladkega, penečega se mleka, poprašala me je mati: „Ivan, ali boš kaj pil?“ Nič nisem odgovoril, ampak odprl usta bližajoči se latvici; potem sem pa zamižal in pil zdravo, najzdravejšo otročjo pijačo. Pene vrh latvice so se tiho razpokavale, mati me je gledala zadovoljno in držala latvico — za-me samega bi bila pretežka — dokler se nisem odmaknil. Potem pa sva šla pred peč ter jela kramljati; kajpada, meni je bilo sedaj lahko čakati jedi in govorjenje mi tudi ni bilo zoperno.

Naj vam povem še tò, kaj sva se pomenila. Jug je vlekkel, pred ognjiščem se je pa kadilo, da sem pokašljeval, kakor sosedov stari oče, in pa oči so me skelele in se solzile zaradi preobilnega dima.

„Dež bode v kratkem, dež! Kadar jug zadržuje dim, vselej se kmalu napravi za dež. No, da bi ga le Bog dal; pohlevnega dežka bi bilo vže treba!“ Taka je bila materina sodba in želja.

„E — dež naj le počaka: takrat je tako pusto in žalostno,“ modroval sem jaz.

„Glej ga, nevedneža! Kaj mleko bi pa pil? Ne veš li, da ne more rasti trava, če Bog ne pomoči zemlje? Če pa kravi ne dam krme, pa mleka nima: toraj vidiš, da je potreben dež, sicer dimka ne bode dajala mleka.“

To materino pojasnilo in pa, ker sem bil mleku prijatelj, predrugačilo me je: nič več se nisem bal dežja, zakaj mleko je le mleko. Zaradi mleka, zlasti zaradi gorkega, koj izpod krave, storil sem marsikaj, česar bi drugače ne bil tako brž.

„Ivan, latvico in skledo pomij, krop je vže pripravljen,“ naročila mi je tisto popoldne mati.

„Ne utegnem, Rahlov Janko mi je rekel, da bova sedaj-le drva skladala,“ odrezal sem se.

„Nič se ti ne mudi nikamor, le urno začni pomivati!“

Dasí mi ni dišalo pomivanje in me je vleklo le k Janku, vender sem se lotil pomivanja; spomnil sem se namreč, da sem opoldne pil mleko, zvečer bi bilo tudi dobro, a če ne ubogam — Bog vé, kakšna bi bila zvečer z mlekom? Mati je bila sicer dobra, toda če bi ne bil priden — — Kar osnažil sem vse in znosil v sklednik. In kako dolgo sem se zamudil pri tem opravilu! Janko me ni mogel pričakati, prišel me je toraj klicat. Pa menite, da sva sedaj tekla? Kaj še! Pri skledniku sva se igrala in igrala, polena nama še na misel niso prišla. V skledniku sem imel namreč varno spravljene lepe igračice — koleščke. Dostikrat sem vam vže omenil, da je bil moj oče krojač, danes vam to vnovič zatrjujem, to pa zato, da boste vedeli, kje sem dobival tiste koleščke. Sukanec, ki ga rabijo krojači pri šivalnem stroji, namreč ni zvit v klopčič, kakor navadni sukanec, ampak na majhne koleščke je navit. In kadar poide sukanec, vrže krojač kolešček pod mizo ali kamor je: toda sami sodite, če ni škoda lepih koleščekov? „Škoda, škoda!“ pritrjujete mi vsi, ki ste jih vže kdaj videli. Jaz sem prav tako sklepal in jih skrbno nabiral. S temi koleščki toraj sva se igrala jaz in Janko. Naredila sva hitro voz in vozila ž njim po mizi in klopi. Seveda izprva ta voz ni imel nič posebnega: dva koleščka, nanjih pa očetov vatel, to je bilo vse. Ali sčasoma, sčasoma! Prava pravcata železnica je drdrala po klopi, po deset do petnajst vozov je imela in prepeljevala sam les — i no, trske in šibice so bile — v Ljubljano,

Kranj in po vsem svetu! Če je bilo pa toliko prevaževanja v naši hiši, mislite si lahko, da je bilo tudi nekaj nemira. Bržkone sva jo res preveč udelovala z Jankom, zakaj oče nama je pokazal v skledniku neko čudno stvar — namočeno brezovko; tudi ta je bila namreč nad skledami v našem skledniku. Tiho sva pobrala koleščke in jih zložila v sklednik, potem pa šla skladat k sosedu polena. Šiba je bila sicer visoko pod stropom, nobeden naju bi je ne bil dosegel, toda toliko sva jo vže poznala, da sva rajša nehala delati očetu nadlego, kakor pa pokušala brezovo olje: ni dobro, prav zares da ne, koristno in potrebno pač, a še jedenkrat: sladko in dobro pa ni! Tudi vam svetujem, in lahko mi verojamete: pametneje je ubogati, kakor kaznovanemu bití.

Kaj ne, marsikaj prijetnega in dobrega je bilo v našem skledniku. Vender tudi take stvari so devali pri nas doma vanj, da so mi napravljale le preglavico in sitnost. Vidite, suh pelin, posušene kamelice in podobna zdravilna zelišča so bila skrbno zavita v papirji zgoraj poleg brezovke. Jaz sem bil pa radoveden kakor sraka in sem vse pretaknil. Z muhalnikom, ki ni bil dosti nižje pod brezovko, drezal sem tako dolgo, da sem lahko videl, kaj je bilo v papirji. Toda odvil sem vže še, ali kako bi zavil? Pa so me spodili od sklednika, češ, da nisem za drugo kakor za nadlego, da se bode vse naprašilo, naj se grem brati učít, tisto bode bolj pametno. In res je bilo tako modrejše!

Drugikrat sem nabiral koleščke, o katerih sem vam vže poprej pravil, na vrvico in jih privezoval na sklednik, ná, pa sem prevrnil svetilko, leščerbo smo jo imenovali, na tla! Olja je bilo škoda, ker se je zlilo, svetilki sami se ni zgodilo nič hudega, saj je bila železna — ali vender sem moral od sklednika strani. Leščerbo sem postavil v lino poleg vrat, potem pa se zmuznil, če se je le dalo, k Rahlovemu Janku. Ej Janko, Janko — o njem vam kmalu napišem kaj več — ta me je vselej utolažil, če me je zadela še večja nesreča!

Če vam je všeč, pa neham s sklednikom. Samo nekaj še:

Ako bi vas sedaj-le vprašal, kaj se vam je najbolj priljubilo pri našem skledniku, odgovorili bi mi skoro vsi: tista latvica — — Dà, dà, tista latvica! Tudi meni je latvica izmej najdražjih spominov mladih dnij. In kadar se sedaj spominjam dôbe, ko sem pil mleko iz domače latvice, pritakne se mi kar nehoté še ta-le misel: Pač ima dobrotni Bog radodarne roke, da ohranjuje vse ljudi po celem ljubem božjem svetu! Matere postrežejo le nekaterikrat na dan in samó pridnim otrokom, dobri Bog pa daje živež vedno in povsodi, celó hudobnim in nehvaležnim ljudem. Zares: „On je dober in milost njega traja vekomaj!“

Kajtimar.

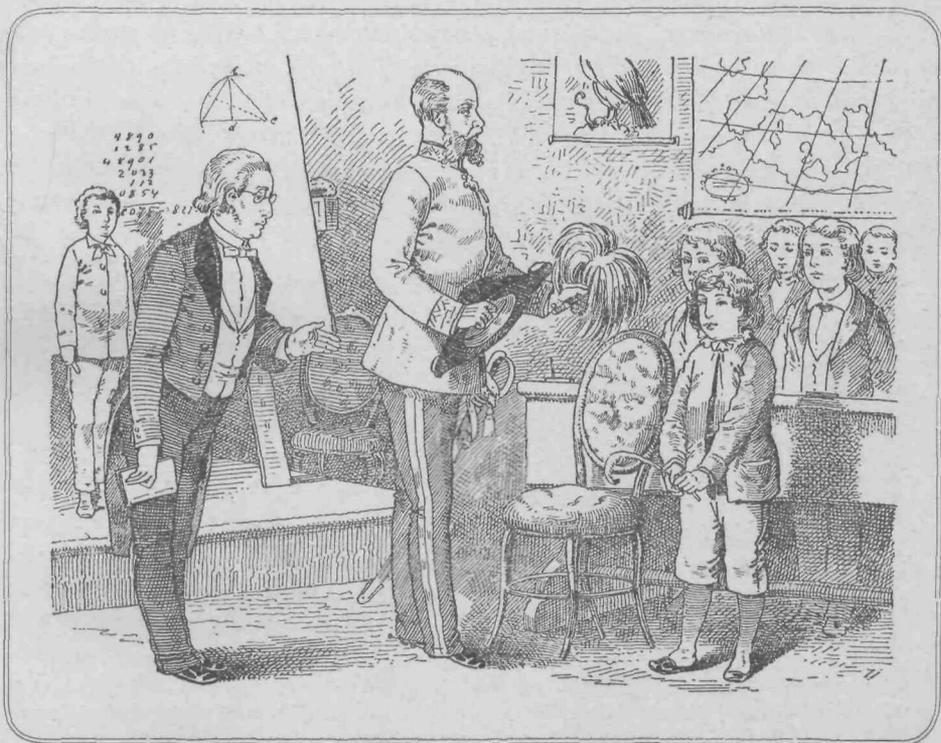
Prijelo se ga je.

astavčev Tine ni bil priden učeneec: učil se ni skoro nikoli, v šolo je hodil nerad, in še tiste dni, kadar sta ga oče in mati nagnala v učilnico, ni poslušal učiteljevih besedij. Kaj ne, Tine ni bil vzgled šolarjem? Ni bil ne, in nikar ne mislite, da je zaradi svoje lenobe in neposlušnosti prišel danes v „Vrtec.“ Ne, ampak zato, ker se je nekega dne nenadoma poboljšal.

Bilo je leta 1883. Takrat so bili naš presvetli cesar Frančišek Jožef na Kranjskem in stopili so v marsikatero šolo, da bi se prepričali, kako se učé učenci. Tudi v Tinetovem rojstnem kraju so pravili gospod učitelj, da se utegnejo cesar v šoli oglasiti, naj toraj otroci pridno ponavljajo vse predmete, ker ni gotovo, kaj bodo veleli presvetli vladar izpraševati: morda zemljepisje, morda računstvo, ali živalstvo, kdo vé?

Napočil je srečni dan: cesar so se pripeljali in se res napovedali v šolo. Ob določeni uri se odpró šolska vrata — cesar vstopijo in ukažejo gospodu učitelju, naj pokažejo šolarji, kaj znajo iz računstva. Mlinarjev Lojzek je moral pred šolsko desko. Raca na vodi, to ga je pogrelo! Pred samim cesarjem odgovarjati, to je

treba znati nekaj več, kakor hruške peči! Pa se je vender Lojzek dobro ponesel! Izprva se mu je nekoliko roka tresla, tudi glas mu je skoro zastajal v grlu, ali ko so mu celó cesar pritrjevali in zadovoljno kimali, opogumil se je in računil, kakor še nikoli. — Za njim je naštel Lopatnikov Mihec dežele avstrijske in pokazal na zemljevidu njih glavna mesta — tudi posebno dobro. Nazadnje je popisal še Jurijev Nacek vrano; nič se mu ni zatikalo, dasi ga je motilo zeleno perje cesarjevega klobuka!

Sedaj so pa pohvalili cesar vse učence ter jim naročili, naj le zvesto poslušajo učiteljeve nauke, in dobro jim bode na svetu. Če bi se pa komu učenje upiralo, nasvetovali so mu ta-le pomoček: „Ljubi moji otroci! Le to si mislite, kadar vam kaka stvar ne pojde rada v glavo: ako so se drugi naučili, zakaj bi

se jaz ne? Toliko jih je vže pred menoj zmagalo te težave, ali se jih bom jaz zbal?“ Nato so se priklonili gospodu učitelju in učencem ter odšli, g. učitelj kajpada ž njimi.

Kar črhni si niso upali otroci po cesarjevem odhodu. Tudi Lastavčev Tine je danes molčal, čeprav je drugikrat prvi jel razgrajati, brž ko so se zaprla vrata za g. učiteljem. Premišljeval je cesarjeve besede in mislil sam pri sebi, kako dobro bi mu delo, če bi se bil tako odrezal pred cesarjem, kakor so se Mlinarjev, Lopatnikov in Jurijev. In sklenil je, da se bode predrugačil, da bo priden in pazljiv, kakor so njegovi sošolci.

Ostal je mož beseda. Jednajst let je vže od onega časa, a Tine še vedno hodi v šolo — v visoke šole dunajske. In kadar vidi cesarja — no na Dunaji ga doleti ta sreča pogostokrat — vselej se spomni tistega dne, ko je šel v domačo šolo iz gole radovednosti, da bi videl cesarja, katerega je do takrat poznal samo po podobi na šolski steni ali na dvojačah očetovih. In zdi se mu, da še vedno sliši besede: „Ako so se drugi naučili, zakaj bi se jaz ne? . . .“ Ne bo dolgo, in Tine se bo vrnil domov kot velik, učen gospod; zares, besede presvetlega vladarja so se ga prijele!

Oj, koliko bi dal marsikateri skrbni oče in mnoga dobra mati, ko bi še njenega zanikarnega sina nekega dne prijele te besede! Tudi mene bi veselilo in upam, da bode vže Bog dal, da se primejo vsakega te zlate besede!

Kajtimar.

Luč pred sliko.

Známénje béli se v nôči
Sredi žitnega pólja,
Luč pred sliko pojema —
Skôro ji zmanjka ólja.

Vétrec mehák zavéje
S kríla vedríne jáсне,
V známénji luč zatrepéče,
Médlo zasíne, ugásne . . .

Ogenj žarí na planíni
V nôči zimsko-vihárni,
Burja krog njéga tuli,
V plámen upíra se žárni.

Bolj pa ko tuli burja,
Húje ôgenj praskéče,
Víše z ískramí, dímom,
Zúblje dvígáva plamtéče . . .

Zdávna, že zdávna zamrl je
V gôri plámen mogóčni,
Luč pred sliko pa zopet
Sómrak jásní ponóčni.

Ní mi hudó, če ôgnju
V gôri je svít opéšal,
Tóda v známénji lúčko
Téžko še Bog bi pogréšal.

Jos. Volc.

Listje in cvetje.

Premnogim, ki so pomagali obdelovati, lepšati in vzdrževati naš „Vrtec,“ že je na tem-le prostoru postavil spomenik in v slovo potočil prijateljsko solzico mož, kateremu danes velja naše milotožno prijateljsko slovo.

Ivan Tomšič

učitelj na c. kr. vadnici ljubljanski, c. kr. šolski nadzornik, odlikovan z zlatim križem za zasluge, dolgoletni urednik „Vrtcev,“

se je 17. aprila ob 9. uri dopoldne po daljši bolezni preselil v boljšo domovino. Obširnejši spis njegovega vzglednega življenja in njegovih obilnih zaslug za slovenski narod sploh in posebej za slovensko mladino priobčili bomo pozneje. Za danes le kličemo: Mladina slovenska, ohrani hvaležen spomin možu, čigar srce je tako gorko bilo za tvoj blagor in čigar roka je tako marljivo delala za tvoj pouk in tvoje vedrilo; poplačuj mu trud z gorečo molitvijo za njegov dušni mir in s posnemanjem njegovega bogoljubno vzglednega življenja!

Novе knjige in listi.

* Igre in pesmi za otroška zabavišča in ljudske šole. — Uredil Ivan Mercina, učitelj na c. kr. deški vadnici v Gorici. V Ljubljani. Izdala in založila „Družba sv. Cirila in Metoda“ 1893. 8°, 103 str. — Omenjena knjiga, katero je izdala in založila „Družba sv. Cirila in Metoda“, spada prav za prav mej šolske knjige, ker je spisana za otroška zabavišča in ljudske šole. Take knjige bilo nam je si. no potreba, posebno kar se napevov tiče. Zatorej si ne moremo kaj, da bi ne izrekli tu javne zahvale gosp. Ivanu Mercini, ki si je dal toliko truda, da nam je spisal zaželeno knjigo. V priložnosti izpregovorimo kaj več o tej jako zanimivi knjigi.

* Salve Regina ali razlaganje molitve Češčena bodi Kraljica za Šmarjnično opravilo. — Spisal Jožef Kerčon, duhovnik ljubljanske škofije. Založila „Katol. Bukvarna“ v Ljubljani 1894. To je naslov novim „Šmarncam,“ ki se začno z današnjim dnem. Knjiga je jako spretno sestavljena, in bode vsacega razveselila, kdor jo v roke dobi, zatorej le hitro po njej, naj ne bode nihče ta

mesece brez nje, kdor zna čitati na knjigo. Mi želimo, da bi obrodila prav obilo dobrega sadu. Dobiva se v založbi „Katol. Bukvarne“ v Ljubljani in velja v pol usnji 90 kr., v usnji z marmorirano obrezo 1 gld.; po pošti posamezni iztisi 10 kr. več.

Rešitev rebusa v 4. „Vrtčevem“ listu:

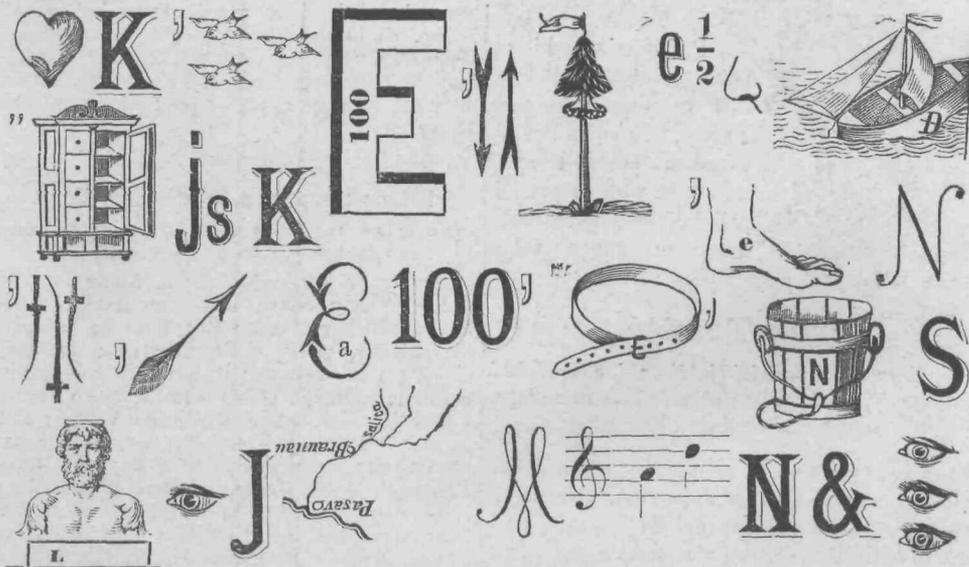
Človek se najraje uči pri onih, med katerimi se je narodil.

Prav so ga rešili: Gg. Anton Porekar, naduč. in Avg. Šabec, učitelj na Humu; Adolf Rozina učitelj v Ormoži; Mat. Rant na Dobrovi; Fr. Lavtizar, učitelj v Kamni gorici; Iv. Kosi, učitelj pri Sv. Lenartu; G. Koželj, učitelj pri Sv. Gotardu; I. Inglič, učitelj v Idriji; Hugo Vavken v Cerkljah; Jos. Ostere, mladenič v Verzeji; Mat. Vurnik, orgljavec v Kresnicah; Retenski Gruden pri Laščah; Fran Šivilaskup v Horjulu; Leop. Treven in Anton Troha, uda kat. del. družbe v Idriji; Hen. Robiňak, beležniški uradnik v Gor. Radgoni; Val. Kunstelj, dijak v Ljubljani; Ivan Pračer, dijak v Radgoni; Jos. Tajnik, dijak v Celji; Rud. Kociper in Ivan Najžar, dijaka v Mariboru; Bogomil Vošnjak, dijak v Celji; Karol Tribnik, učence v Zrečah; Tonček Šlamberger, učence v Ljutomeru; Ign. Oman in Janez Cafuta, učence III. razreda pri St. Petru niže Maribora; Leop. Bolé, učence v Planini; Ferd. Ludvik in Janez Marčinko, učence v Mozirji; Jože Ermene v Mozirji; Jos. Bobnar, Ivan Škerlj in Vinko Marinko, učenci v Rudolfovem; Ivan Stuler v Mozirji; Ant. Kos, Gustav Smola, Viktor Pregelj v Novem Mestu; Iv. Žibrat, Martin Ivanuša, učenci na Humu; Jož. Razlag, učence pri Malinedelji; Terezija pl. Garzarolli, Razdrto; Kanceljalnika Pirčeva, učiteljica pri Sv. Lenartu; Marija Leben, trgovka v Horjulu; Ema Gantar na Čatežu pri Brežicah; Minka Košmelj v Železnikih; Mar. Ulaga in Helena Jenko, gojenki v zavodu č. šol. sester v Mariboru; Antonija Breznik v gor. Radgoni; Mar. Debevec in Alojzija Potočnik v Slavini; Mar. Kos v Novem Mestu; Ana Vavken v Cerkljah; Terezija Podgorelec in Lucija Sever, učenci na Humu; Ana Ludvik, Amalija Stuler, Anica Cesar, Anka Stuler, Anka Pfeifer, učence v Mozirji; Mar. in Jos. Milautz, Fani Urbas, Ivanka Stanonik, Toni Kocijančič, Fani Primožič, Terezija Rovar, Ivana Podboj, Marjeta Juvančič in Marija Petrič, učence na Planini; Minka Bergman v Žalcu; Ana Debenjak, učerka v Materiji; Marija in Leopoldina Rantova na Dobrovi pri Ljubljani; Leonora, Hedvika in Mrlica, učence pri Sv. Križu pri Kostanjevici.

Listnica. Gosp. B. K. v Lj.: Pozdravljeni kot prvi novi sodružnik pri novem vrtnarju! Pesnica „Zvezde“ pride v kratkem na vrsto; „Na Jurjevo“ je, žal, za letos zakasnjeno, pa saj eno leto ima kratek tek. Vse gg. dopisevalce prosim potrpljenja, ker si še nisem utegnil vsega po „Vrtcu“ pregledati.

Rebus.

(Priobčil Josip Novak.)

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu)

➡ Prememba uredništva. ⚡

Da vsled prenagle smrti prezaslužnega in nepozabnega dosedanjega urednika list ne trpi nobenega presledka, prevzel je izdajanje in uredništvo na današnjem listu podpisani urednik, ki je bil „Vrtcu“ zvest prijatelj in naročnik ves čas od prvega pričetka. Vsprejel pa je ta težavni posel le po zagotovitlu najmarljivejših sedanjih Vrtčevih sotrudnikov, da bodo tudi njemu naklanjali enako pomoč kakor vrlemu pokojniku, ter v nadi, da bodo tudi drugi dosedanji prijatelji listu zvesti ostali in zagotovili njegov obstoj in razvoj z dobrimi spisi in obilno naročnino. Udal se je še tem raje, ker vé, da je s tem izpolnjena **izrečna želja** blagega pokojnika. — Kdor ima kako sporočilo do **uredništva**, naj odsihdob piše naslov: **g. Ant. Kržič**, c. kr. profesor, sv. Petra cesta 76. Kar pa je v zvezi z **opravništvom** in **založništvom**, naj se obravnava z **g. vdovo pokojnikovo, Ivano Tomšič**, mestni trg št. 23.

Mladinoljubi! najlepše bodedo poslavili spomin **Ivana Tomšiča**, ako skrbimo za ohranitev in časten razvoj njegovega lista, ki ga je izdajal s toliko ljubeznijo in požrtvovalnostjo nad 23 let! Bodi nam „Vrtcu“ še nadalje središče in ognjišče, ob katerem naj se veselo zbira in zabava naša nadobudna slovenska mladina!

„Vrtcu“ izhaja 1. dne vsacega meseca in stoji za vse leto 2 glđ. 60 kr., za pol leta 1 glđ. 30 kr. Napis: Opravništvo „Vrtčevo“, mestni trg št. 23. — Uredništvo sv. Petra cesta št. 76, v Ljubljani.

Izdajatelj in urednik **Ant. Kržič**. — Založnica **Ivana Tomšič**. — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.